

N:o 85.

Af herr **A. P. Gustafsson** i Sjögesta, *angående det bevillningsfria afdraget m. m.*

Sedan Riksdagen antog vår bevillningsförordnings bestämmelser angående hvilket belopp såsom existensminimum skulle af inkomsthafvare få åtnjutas, innan bevillning finge åsättas, samt i sammanhang med beskattningen de belopp, vid hvilka inkomsthafvare ägde åtnjuta bestämda bevillningsfria afdrag, ha lefnadsomkostnaderna och lifvets nödtorftiga fordran i öfrigt så stegrats, att tiden mer än väl kan vara inne att något höja ifrågavarande belopp.

Meningarna kunna visserligen vara delade om hvar gränserna skola sättas, när för inkomst skattskyldigheten bör inträda, äfvensom intill hvilken inkomst gällande bevillningsfria afdrag böra få åtnjutas, men höjdes det så kallade existensminimum med ett-hundra kronor, hvarjämte taxeringsmyndigheterna medgäfves rätt att, där dyra lefnadsomkostnader eller ömmande omständigheter påkallade högre existensminimum, sätta detta etthundra kronor högre, än hvad nu är medgifvet, så vore därmed mycket vunnet. Beträffande i öfrigt nu gällande bevillningsfria afdrags storlek anser jag vara rättvist och väl funnet och sålunda ej tariffva någon ändring, men genom existensminimums höjande följer, att inkomstsumman för afdrags inträdande inpassas i proportion därefter. Bevillnings erläggande för hela åsatta taxeringen torde mycket väl kunna bibehållas vid en till ettusen åttahundra kronor uppskattad årlig inkomst,

emedan med skäl kan antagas att en person med dylik inkomst bör förmå betala den därå löpande skatt.

Äro meningarna delade öfver huru stor inkomst bör få åtnjutas, innan skattskyldighet inträder, så synes mig likväl i en sak, som meningarna borde sammanfalla, att den, hvars inkomst härflyter af inkomstgifvande kapital, ej är i lika behof af skattelindring som den, hvilken genom aflönadt arbete eller genom rörelse har jämförlig inkomst. Kapitalisten kan, om behofvet så kräfver, något anlita sin fonderade förmögenhet, då däremot öfriga inkomsthafvare äro uteslutande hänvisade till den af rörelsen eller arbetet härflytande inkomsten. Då jag sålunda anser det vara oriktigt, att skattskyldigheten fortfarande skall vara likställd för inkomsthafvare, hvilkas bärkraft att betala skatten gifvetvis måste vara olika, så kan jag ingalunda föreslå någon sådan ändring i bevillningsförordningen, hvarigenom inkomsthafvare af kapital skulle erhålla skattelindring utöfver hvad nu är stadgad.

Ett genomgående vackert drag i vår skattelagstiftning har varit att lindra skattskyldigheten för de mindre inkomsttagarne, hvaremot den mindre fastighetsbeskattningen aldrig kommit i sådan åtanke, förrän inkomstskattelagen af Riksdagen antogs. Att en omtänksam regering, i tider, då statskassans tillgångar börja tryta, ser sig om efter säkert gifvande inkomstkällor är icke klandervärdt, om ej ansträngningarne vändes mot den gärd af rättvisa, som vederfors de mindre fastighetsägare, då inkomstskattelagen antogs. Med skäl kan ifrågasättas, om ej andra, bättre bärkraftiga, skatteobjekt än dessa små fastigheter förefinnas, som på bevillningens väg kunna lämna statskassan lika säker och rättvis inkomst. Riktigt syntes mig Riksdagens förfarande vara, då vid inkomstskattelagens antagande inkomst af aktier för aktieägare likställdes med annan inkomst. Af detta beslut borde följa, att, när behofvet så kräfver, inkomst af aktier blefve vid bevillnings åsättande likställd med annan inkomst, och torde sådan inkomst närmast böra jämföras med inkomst af kapital. Det kan icke betraktas som rättvist, om en person hvars förmögenhet består i räntebärande kapital, för detsamma inköper vinstgifvande aktier, att han för denna kapitalomplacering skall undgå att betala honom eljest åliggande skatt.

Bevillningsutskottet, till hvilket denna motion torde blifva remitterad, är gifvetvis bäst i tillfälle att i bevillningsförordningen inpassa de bestämmelser, som med motionen åsyftas, hvadan jag,

med stöd hvad här förut anförts, inskränker mig till att vördsamt föreslå, det Riksdagen behagade besluta,

att inkomsthafvare vid bevillnings åsättande för inkomst skola för taxering, understigande 1,300 kronor, åtnjuta 550 kronors bevillningsfritt afdrag, med lämnad rätt för taxeringsmyndigheterna, där dyra lefnadsomkostnader eller för särskilda fall ömmande omständigheter föreligga, att höja det bevillningsfria afdraget till 750 kronor, samt att för inkomst af 1,300 kronor, men ej uppgående till 1,800 kronor, erhålles 300 kronors bevillningsfritt afdrag, att från och med 1,800 kronors inkomst erläggges bevillning för hela inkomstens belopp. Därvid iakttagande, att för inkomst af kapital skall erläggas bevillning lika med hvad nu är stadgadt, samt att för inkomst af aktier åsättes bevillning i likhet med inkomst af kapital.

Stockholm den 27 januari 1904.

A. P. Gustafsson.

I motionen instämma:

O. G. Erikson.

Folke Andersson.

J. G. Forsberg.
